

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΗΛΙΡΩΤΕΑ

— 2 —
 Έτησίαι Δραχμ. 3.
 Τριμήνιος Δραχμ. 2.
 Τριμήνιος Δραχμ. 1.
 Εξωτερικού εις χρυσόν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Π. ΚΕΦΑΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

17-Ύδρος Σολωμού-17

— 0 —
 Τιμή έκαστου φύλλου
 λεπτά 15.

Έν Αθήναις, τῆ 15 Τεύ του 1903.

Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ ΤΗΣ ΜΙΣ ΠΡΙΣΜ

Έπί μάλλον καί μάλλον καθορίζοντο εἰρή-
 θει τῆς μίς Πρίσμ. Ἡ γνησίαι δεσποινίς ἠδυνήθη
 νά παρατηρήσῃ ὅτι εἰς ἕκαστον σταθμὸν ἀνυ-
 νήθη ἀριθμὸς χωροφυλάκων ἤτοι φρουρὰ ἐπὶ τῶν
 κρηπίδων, ἐξετάζων ἕνα ἕκαστον τῶν τα-
 ξειδιωτῶν, οἵτινες ἐπέβαινον τῆς ἀμαξοστειχίας.
 Ἡ μίς Πρίσμ βεβαιωμένη ἐν τούτων ἀπερί-
 σιτοι νά πληροφορηθῆ καί, σταματήσασα τὸν
 πρὸ τοῦ διαμερισμάτος τῆς διελθόντα σταθμάρ-
 χην, ἠρώτησεν αὐτὸν ἂν τι ἐκτακτὸν ἐδικαιολό-
 γηται τιαυτά μέτρα ἐπιβλέψως ἐπὶ τῶν ἐπι-
 βατῶν.

« Ἐνεκεν τῶν ἀναρχικῶν, κυρία, ἀπάντησεν
 ὁ σταθμάρχης. Ὁ βασιλεὺς τῆς Καρπαντα-
 ρίας διέρχεται σήμερον μεταβατικῶν εἰς Βίλτε-
 αβαρτ, καὶ ἡ ἑστουσίαις ἔχει ἐσραχθῆ μίαν συ-

νεμοσίαν ἐναντίον τῆς ζωῆς του. » Ἀπεμακρύνθη
 αὐτός. Πόρκατα ἰδέα προμερὰ διήλθε τοῦ νοῦ
 τῆς μίς Πρίσμ. « Κύριε ! » ἔκραξεν αὐτῆ ἐσπευ-
 σμένως· ἀλλ' ἡ ἀμαξοστειχία ἐκίνησεν αὐθις
 καὶ ὁ ὑπάλληλος εἰς ἤκουε πλέον.

Ἡ μίς Πρίσμ ἐγένετο κάτωχος ἐν μόνον
 δευτερολεπτον ἤτοι ἀριστὸν διὰ νά ἐννοήσῃ τὰ
 πάντα. Ὁ ἀνθρωπος αὐτός μὲ τοὺς παραδόξους
 τρόπους του, μὲ τὴν ἀλλόστον ἀμψίσειν, ὅστις
 ἐζήτει τὴν μόνωτιν, καὶ ὁ ὅποιος ἀπέφευγε τοὺς
 τελωνειακοὺς ὑπὸ ἀλλήλους ἤτο εἰς ἀναρ-
 χικό ! τὸ ἀντικείμενον ἐκεῖνο ὅπερ ἐχειρίζετο μὲ
 τόσας προφυλάξεις, τοῦ ὁποίου οὐδέποτε ἀπε-
 χωρίζετο, ὅπερ ἐκάλει ὀθησαυρὸν του καὶ τὸ ὁ-
 πτεῖν ἐμελλε νά εἴπῃ μίαν λέξιν φοικιώδη εἰς
 τὸν βασιλέα... ἤτο μίαν βόμβα ! Ναι, τούτο
 ἐφαινετο προφανέστατα. Ἡ Μίς Πρίσμ εἶχεν εἰς
 τὸ διαμερισμά της ἀναρχικὸν φέροντα μίαν
 βόμβαν, προσωρισμένην νά σκεύσῃ τὸν βασιλέα
 τῆς Καρπανταρίας !

Αὐτῆ, ἡ μίς Πρίσμ, αὐτῆ ἐταξείδουε μὲ ἕ-
 να δολοφόνου...
 Τὴ νά ἀμάρ !

Νά κραυγάση πρὸς βοήθειαν :

Ἡ μίς Πρίσμ εὐρίσκειτο εἰς ἐκείνην τὴν κατὰστασιν τοῦ πνεύματος, καθ' ἣν ἀπλυστάτα πράγματα, τὰ ὅποια σκέπτεται τις πολὺ ὀλίγον, τὸν καθιστῶσιν ἰκανὸν αἴφνης νά ἐκτελέσῃ τὰ μᾶλλον μωρά.

Αἰφνηδίως, ὡς ἐκ τύχης, εἰς τὴν ἡ μίς Πρίσμ εἰσίδεν ἐνδειξίν τῆς θείας προνοίας, παρατήρησεν ὅτι ὁ ἀναρχικός εἶχεν ἀποκοιμηθῆ. Ὡς πρὸς τὸν ἀγαπημένον τῆς *Fido*, ἐκοιμάτο ὁ ταλαίπωρος οὗτος σύντροφος, καὶ ἐρέγγε μετ' ὅλην του τὴν καρδίαν. Τότε ἡ μίς Πρίσμ ἠναγκαλίσθη τὸ σκυλάκι τῆς καὶ το ἀπεχειρέσῃ. εἰς αὐτὴν ἠναγκαλίσθη, ὡς ἀλλοῦ, τε ἦτο ἴδιον αὐτῆ, ἐπλησίασε τὸν ἀναρχικόν, ἐκυβησε πρὸς τὸ στρογγυλὸν ἀντικείμενον του τὸ τετυλιγμένον εἰς τὸ μαντέλιον... Ἄλλ' ὀπισθοχώρησε τότε ἐμβρόντητος! Αὐτὴ ἡ βόμβα ἦτο τι μείζον ἢ βόμβα, ἦτο μία καταχθονίος μηχανή! Ἐν ἐλαφρὸν τικ-τακ ἤκουετο ἐκ τοῦ μέσου τοῦ δευτέρου.

Ἄναμφιδόλως ἡ ἀνάσεισις τῆς ἀμαξοστειχίας ἐκίνει τὸ ἐλατήριον τῆς μηχανῆς, ἥτις ὄφειλε νά παράγῃ τὴν ἐκφυροσκόρησιν. Δὲν ἔπρεπε νά χάσῃ οὔτε δευτερόλεπτον.

Μετ' ἑνὸς ἀπότομον κίνησιν ἡ Πρίσμ ἤρπασε τὴν μηχανήν· τὸ μόνον ἀνοικτὸν παράθυρον ἦτο ἐκεῖνο πλησίον τοῦ ὁποίου ἐκάθισε κατ' ἀρχάς αὐτῆ. Τῆ ἐφάνη ὅτι διέρρευσαν ἔτη, καθ' ὃν χρόνον διήρχετο τὸ διηνήμερισμα κρατοῦσα τὴν φοβερὰν βόμβαν. Ἡ ἀμαξοστειχία διήρχετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην παραπλευρῶς ἐνὸς μικροῦ ρυακίου, ὅστις ἐνεκεν προσφάτων βροχῶν εἶχεν ὑπερχειλίσσει ἐπὶ τῶν πλησιεχωρῶν λειμῶων, ὡς τὸ ὕδωρ εἶχεν ἀνέλθει σχεδὸν μέχρι τῆς ἕδου. Ἡ μίς Πρίσμ ὕψωσε τὸν βραχίονα, ἵνα ἐκσφενδονίσῃ τὸ μυσαρὰν μηχανίωμα ὅσον ἦτο δυνατόν ἐντὸς τοῦ ὕδατος.

Αἴφνης ἤκουσεν ὀπισθεν τῆς ἀναπηδήματα· ὁ ἀναρχικός εἶχεν ἐξυπνήσει!

Διὸ ταχεῖα ὡς ἀστραπὴ, ἡ μίς Πρίσμ, ἔρριψε βιαίως καὶ μετ' ὅλων τῶν δυνάμεων τῆς τὴν βόμβαν. ἡ ὁποία εἰσχωρήσασα εἰς τὸ ὕδωρ, ἀνεσῆκωσε περὶ αὐτῆς μεγάλα πυτιλισμάτα. Ἐπειτα ἐστρέψε πρὸς τὸν ἀναρχικόν.

«Κατηραμένη γυνὴ! ἐκείνος, λαμβάνων αὐτὴν βιαίως ἀπὸ τῶν ὤμων τί ἐπραΐε;»

Ἡ μίς Πρίσμ ἐνόησεν ὅτι ἦτο κατεστραμμένη τῆ ὑπελείπετο ὅμως ὀλίγον τοῦ θάρρους διὰ νά παρατηρήσῃ αὐτὸν ἀσκαρδαμικτῆ καὶ ἀναφώνησῃ :

— Ἐσῶσα τὸν βασιλέα! κατέστρεψα τὴν βόμβαν σου!

— Κατέστρεψες τὴν βόμβαν μου; Ἐσῶσες τὸν βασιλέα;... ἐπανέλαβεν ὁ ἀναρχικός, ὡς νά μὴ εἶχεν ἐνοήσῃ καλῶς· εἶτα ὡσεὶ ὑποκυπτῶν εἰς τὴν φορὰν τῶν πραγμάτων :

— Ἄ! ἀλλ' εἶρεθα εἰ ὄνομαί, καὶ πρόσεχε! τῆ εἶπε....

Ἡ μίς Πρίσμ ἦτο συγκεκινημένη βραχέως δὲν εἶχε πλέον, οὔτε δυνάμιν, οὔτε ἐπιμοτητά πνεύματος· ἦτο ἀδρανὴς ὡς τὸ ἄψυχον. Ὑπέμεινεν ἐπιτελῶν τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀναρχικοῦ ὅστις διὰ τοῦ βλέμματός τὴν ἐβλῆτε ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν του, δεσμευμένην.

Ὁ ἀνθρώπος οὗτος εἶχε, τῶ ὄντι, μίαν ἀκατάλειπτον ἀναιδέαν. Ἐκεῖνος ὅστις ὄφειλε νά φοβῆται μὴ γίνῃ γαστρός, ὁ ὁποῖος ἔπρεπε νά μὴ παρατηρήται, δὲν ἐτίστασε νά κρούσῃ τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου, τοῦ ἐπιεῖν τὴν λαβὴν ἐσεῖς μανιώδως!

Ἡ ἀμαξοστειχία ἐσταμάτησεν ἱ. ἱ. ὑπ' ἀλλήλους ἀπεράνη εἰς τὴν θυρίδα ἐρωτῶν τί συνέβη.

Ἡ συζυγίᾳ μου λιποθυμῆ, εἶπεν ὁ ἀναρχικός, δεικνύων τὴν μίς Πρίσμ· ἐὰν μείνῃ περισσότερο εἰς τὸ βροχόνιον τοῦτο διατρέχει μέγαν κίνδυνον. Ἀφήσατέ μας νά καταβώμεν...

Ὁ ὑπ' ἀλλήλους δὲν ἔφερον οὐδεμίαν ἀντίρρησην· ἔθεσεν ἐπὶ τῆς ἕδου τὸν σάκκον καὶ τὴν ὀμβρέλλαν, καθ' ὃν χρόνον ὁ ἀναρχικός περιέβαλλε διὰ τῶν βροχίωνων του τὴν Ἀγγλίδα, ἡμιθανῆ ἐκ τοῦ τρομου, καὶ τῆς ἀσχύνης.

(Ἐπειτα τὸ τέλος.)

Δημ. Θ. Σα...

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

- Ὅπουγε τὰ πολλὰ ἐκλαίγει, ὅπουγε καὶ τὰ λίγα, κιοποῦ δὲν εἶχε τίποτα ἔκατος κι' ἐτραγοῦδα.
- Πρὶν ἔμπης στῆ σπηλιά λογάριασε πῶς θάβγῃ.
- Ὅπου εἶνε λίγο μὴ ζῆλός πολὺ.
- Τὸ νερὸ ποῦ με πνίγει πέλαγο μοῦ φαίνεται.

ΕΝΑ ΚΡΥΦΟ

— Ἄνεσσα στὰ σύγνεφα,
Ἄνεσσα στ' ἀστέρια,
Βλέπω δυὸ μάτια γαλανὰ,
Δυὸ μαρμαρένια χέρια.

Καὶ τὰ χέρια χτίζουνε,
Καὶ τὰ γαυκὰ τὰ μάτια,
Δρόμο πλατὺ μ' ἀνοίγουνε
Στὰ γαλαζένια πλάτια.

Ἐκεῖ τὰ μάτια τὰ γλυκὰ
Καὶ τὰ λευκὰ τὰ χέρια,
Στὸν οὐρανὸ ποιδὸς τᾶστειλε ;
Ποιδὸς τᾶδοσε στ' ἀστέρια ;

Κανεῖς δὲν ξέρει νά μοῦ πῆ,
Μὰ μόνον ἐγὼ ξανοίγω
Πῶς με καλοῦνε βιαστικά
Μεσ' ἀπὸ ἐδῶ νά φύγω.

Κ' ἐγὼ κρυφὰ κι' ἀσίγητα
Μιὰ τέτοια σκέψι ἐπῆρα
Μὰ κάποιος τῶπε στὴν καρδιά
Κι' αὐτὴ τὸ λέει στὴ λύρα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ
(Ἐράνισμα.)

- Ἐρως εἶνε ὁ βίος· ἅπας τῆς γυναικός.
- Ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὴν γυναῖκα διὰ τὸν ἔρωτα καὶ διὰ νά ἐκτελέσῃ τὸν προορισμὸν τοῦ ἔρωτος.
- Ὁ ἔρως εἶνε ἰσχυρὸς ὡς ὁ θάνατος.

— Δὲν εἶνε ὁ χρυσὸς ἀλλ' εἶνε ὁ ἔρως· ὅστις κάμνει καὶ καταστρέφει τὸν κόσμον.

— Πᾶν ὅ,τι ἡ γυνὴ σκέπτεται εἶνε ὄνειρον ἔρωτος· ὅλη ἡ φιλοσοφία τῆς, ἡ θρησκεία τῆς, ἡ πολιτικὴ τῆς, ἡ φιλοπονία τῆς ἀνακεφαλαιῶνται εἰς μίαν λέξιν : τὸν ἔρωτα.

— Ἀγαπάτε, καὶ αἱ ἐπιθυμίαι σας θὰ ἐκπληρωθῶσιν ἀγαπάτε καὶ θὰ εἰσθε εὐτυχεῖς.

— Ἀγαπάτε, καὶ ὄλαι αἱ δυνάμεις τῆς γῆς θὰ εἶνε ὑπὸ τοὺς πόδας σας.

— Διὰ τοῦ ἔρωτος ἀπτόμεθα τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ ἔρωτος διαισθανόμεθα.

— Ὁ ἔρως ἐγένετο διὰ νά ἀγαπῶμεν τὸ καλλίτερον καὶ ὠραιότερον ἐν τῷ κόσμῳ : τὴν Γυναῖκα.

— Καὶ τοῦτο, διότι ὁ ἔρως εἶνε θελητικὴ συναυλία, πνεύματος, καρδίας, καὶ αἰσθήσεων.

— Ἄν ἐξετάσωμεν καλῶς τὸν προορισμὸν μας, λέγει ὁ Πασκάλ, θὰ ἴδωμεν ἐτι δι' οὐδὲν ἄλλο εἶμεθα ἐν τῷ κόσμῳ ἢ διὰ νά ἀγαπῶμεν.

— Διὰ τὴν γυναῖκα ὁ ἔρως εἶνε τὸ τέρμα ἀπασῶν τῶν σκέψεων τῆς, ὅλων τῶν ἐπιθυμιῶν τῆς, εἶνε ἡ εἰσπνοὴ ὅλης τῆς ψυχῆς τῆς, εἶνε ἡ ἀφορμὴ ὅλων τῶν χειρωνακίων τῆς, ὅλων τῶν φροντίδων τῆς, ὅλων τῶν θλίψεων τῆς, τῶν μειδιαμάτων τῆς καὶ τῶν δακρύων τῆς.

— Εἰς τὸν ἔρωτα, ὅστις εἶνε τόσον φυσικός, ἔδωκαν εἰς ἀνταγωνισμὸν μίαν στήρησιν, ἣν τι μὴν καὶ ἀρετὴν καλοῦσιν· ἀλλ' ἡ τιμὴ δὲν εἶνε φυσικὴ ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἔρωτα, καθιερώθη μὲν.

— Τὸ σέβας ἐν τῷ ἔρωτι εἶνε ἐν νεωτερίζον αἰσθημα.

— Ἡ φύσις δὲν ἀναγνωρίζει τὸ σέβας.

— Τὸ σέβας εἶνε ὁ ἀντίπους τοῦ ἔρωτος.

— Διὰ τὴν ἔρωσαν γυναῖκα τὸ σέβας ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἀδιαφορίαν.

— Ἡ αἰδῶς τῶν γυναικῶν εἶνε ἡ πολιτικὴ τῶν.

— Πᾶν ὅ,τι αὐταὶ κρύπτουσι, δὲν τὸ κρύπτουσι ἢ διὰ νά αὐξήσωσι τὴν ἀξίαν του, δταναῦται τὸ δίδουσι.

— Ἡ αἰδῶς αὐξάνει τὰ θέλητρα· εἶνε ἡ

είδος πλειστηριασμού τὸν ἵπτιον αἱ ὠραῖαι θέ-
τουσιν εἰς τὰ θέλητρά των.

— Ἡ αἰδῶς εἶνε ἡ πλέον ἀγνή, ἡ πλέον λε-
πτῆ, ἡ πλέον σώφρων ὄλων τῶν προκλήσεων.

— Ἡ προσδοκία δὲν εἶνε τὸ ἐλαττέριον τῆς
ἡδονῆς ;

* *

— Ἐὰν ὀνομάζητε τὸν ἔρωτα αἰσθημα ἐ-
φήμερον, τὸ ὑπὸ τὸν ἐξυπνᾶ τὰς αἰσθήσεις ἅμα ἡ
φύσις δῶση τὸ σημεῖον : εἰς τοὺς ἀνθρώπους κατὰ
τὴν ἡλικίαν τῆς ἡθῆς, εἰς τὰ πτηνά κατὰ τὴν
ἐναρξιν τοῦ ἔαρος, καὶ εἰς τὰ ἔντομα κατὰ τὴν
γέννησιν τῶν ἀνθῶν, τότε ὁ ἔρως, εἶνε ὁ ἀτε-
λής ἔρως.

— Ἐὰν ὁμοῦ ὀνομάζητε τὸν ἔρωτα αἰσθη-
μα διαρκές, ἐνθα ἔχει μέρος ἡ καρδία αὐ-
τῆ ἡ ἐνωσις δύο ψυχῶν, ἡ μεταβολὴ αὐτῆ τοῦ
εἶναι, ὅπως τὸν ὀνομάζει ὁ Μισελέ, ὅπου δύο βίαι
ἐνοῦνται διὰ τὰ κάμωσιν ἕνα τότε θὰ ἴδῃτε ὅτι
ὁ ἔρως δὲν ἀποκλείει τὴν φιλίαν, ἥτις συγγω-
νεύεται μετ' αὐτοῦ, καὶ ἥτις τὸν ὑποστηρίζει
ἐν τῷ ἔαρι καὶ τῷ χειμῶνι τοῦ βίου.

— Ὁ ἔρως δὲν εἶνε ἐν αἰσθημα, εἶνε ἄθροισ-
μα αἰσθημάτων, τὰ ὑπὸ τὰς συγγάκεις διαφωνοῦ-
σι πρὸς ἄλληλα.

— Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ἐπιστήμης ὁ ἔρως
εἶνε ἡ διαιωνίσις τοῦ εἶδους.

— Ἄλλ' ἐὰν ὁ ἔρως εἶνε ἡ αἰτία τῆς χη-
μείας τῶν μερίων, ἀπτεται ὡσαύτως τῶν ὑψη-
λοτέρων κερυφῶν τοῦ ἰδεώδους.

— Ὁ ἔρως εἶνε ἡ χαρὰ τῶν χαρῶν, ὁ ἐν-
θουσιασμός τῶν ἐνθουσιασμῶν, ἡ τελευταία χα-
ρὰ, ὁ τελευταῖος εἰςτρος, ἡ συνεχὴς καὶ παγ-
κόσμιος τέρψις.

Φοῖτος.

ΑΠΟ ΤΑ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Μ' Ἀρνόθουκας.

Τρελλὴ χαρὰ πῶς σκόρπισε σὺν ὄνειρῷ

Τρελλὸ τὸ στήθος πάπαλε γιὰ σένα.

Τρελλὴ ἡ κάθε ἐλπίδα πῶς φτερουγίσσε

κ' ἐρήμωσε τὰ στήθη τὰ θλιμμένα.

...

Μαύρη ἡ στιγμή πῶς σ' ἐνοιῶσα βασίλισσα,
στὴ δόλια μου καρδίᾳ τὴ πονεμένη,
κατὰ τὴν ἡμέραν πῶς σὲ φώναζα
σὰ νύμφη τ' οὐρανοῦ ροδοπλασμένη.

...

ὦ ! ... ποῖά λαγύρα σκόρπισε στὰ στήθη μου
ἡ δολερὴ καὶ μαύρη προδοσιὰ σου
πικρὸ φαρμάκι γρίκισα στὰ χεῖλη μου
τὰ ἔρσερά κι' ἐλόγλυκα φιλιὰ σου.

...

Τὸ μαῦρο κειμητήρι εὐθύς ἐξάνειξα,
τὰ λούλουδα πῶς μῶχει χαρισμένα
τὰ κύτταξα, γλωμά σὰ νεκροτόλεια,
στῆς εὐτυχίας τὸ μνήμα σκερπισμένα.

...

Καὶ μὲς τὴν ὀμφοριὰ σου πῶς λαγύριξα
καὶ θώρα, τὸ παράδεισο κλεισμένο
ἐνοιῶσα εὐθύς τὸν ἀλητὸ τρισκόταδο
τὸ φάντασμα τοῦ Νέρωνα κρυμμένο.

ΑΝΔΡ. ΒΙΑΓΚΙΝΗΣ

CARLYLE-SCHILLER

—o—

Ἡ σκηνὴ ἐπὶ τῶν λόφων τοῦ Δουναβέως
ἐνθα προσατενίζων τὸν δυόμενον ἥλιον, σκέ-
πτεται καὶ ἀναπολεῖ περὶ τῶν παλαιῶν ἐλ-
πίδων καὶ χρόνων αὐτῶν δὲν ἠδύνατο νὰ κειμη-
θῆ ὅτε ἐλησμένον τὴν ἑσπερινὴν του προσευχὴν
εἶναι μία, ἥτις μὲ ὅλα τὰ ἀσπόμενα ἡ ἐλατ-
τώματα τῆς πάντοτε μὲνει ἀνεξάλειπτος ἐκ
τῆς μνήμης. α -- Ἰδὲ, περιπαθῶς καὶ ὀργίως
ἐξακλουθεῖ, ὅλα, ἐξῆλθον διὰ τὰ θερμανθῶ-
σιν εἰς τὴν ἡρεμον ἡλικίαν ἀκτίνα του ἔαρος
διατὶ, μόνος ἐγὼ πρέπει νὰ εἰσπνέω τὰς βραδέ-
νοιας τοῦ Ἄδου ; μακρὰν τῆς χαρᾶς καὶ τῶν
τέρψεων τοῦ οὐρανοῦ ! ὅλα, εἶνε τῶσον εὐτυχῆ,
ὅλα μαζὶ συμπεπλεγμένα, διὰ τοῦ πνεύματος
τῆς εἰρήνης. Τὸ σύμπαν εἶνε μία οἰκογένεια, ὁ

Πατὴρ τῶν ἀνθῶν, καὶ ὅμοιος ὁ πατὴρ ἐκεῖ-
νος, δὲν εἶνε καὶ ἰδικός μου ! Ἐγὼ μόνον ὁ ἀ-
πόβλητος (σκυβαλον,) ἐγὼ μόνον ὁ διαγεγραμ-
μένος ἐκ τῆς ἐταιρείας καὶ τῆς κοινωνίας τοῦ
δικαίου. Δὲν εἶνε δι' ἐμὲ τὸ ἡδὺ ὄνομα τέλους
εὐδέποτε δι' ἐμὲ, τὸ περιπαθῶς βλέμμα ἐνός ὄν
ἀγαπῶ ! ποτὲ, ποτὲ, ὁ ἐνογκαλισμός φιλικῶς
στηθεύς ! Περικυκλωμένος μὲ κακούργους, ἐρ-
πετὰ συρίζοντα περὶ ἐμὲ, καθηλωμένος εἰς τὸ
κακόν, μὲ σιδηρὰ δεσμά, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ
λυγισμένου δολοφονοῦ τοῦ κακοῦ, ὑπεράνω τῆς
ἀδύστατος καὶ τοῦ ὀλέθρου ! μεταξὺ τῶν ἀνθῶν
τοῦ ἡδονικῶς κόσμου, εἰς ὠρούμενος Ἀθαδὸν
(Ἀπολλύων, καταστροφεὺς) ! ὦ ἐὰν ἠδύνα-
μην νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρός
μου πάλιν, ἐὰν ἠδύναμην νὰ ἐγεννώμην ὀυλός !
δὲν θὰ ἤθελον ποτὲ πλειότερον ! ὦ οὐρανέ, ἐὰν
ἠδύναμην νὰ ἦμαι, ὡς εἰς τῶν ἐργατῶν τούτων
ὅ θὰ ἠργαζόμην, μέχρις ὅτου τὸ αἷμα ρύσει
ἐκ τῶν κρατῶν μου, ἵνα ἀγρεύσω δι' ἐμαυτὸν
τὴν ἡδονὴν ἐνός μεσημερινοῦ ὕπνου, τὴν εὐλο-
γίαν ἀπλοῦ δακρύου ὑπῆρχε χρόνος, ὅταν ἐ-
πίτης ἠδύναμην νὰ κλαίω ! ὦ ναί, ἡμέραι
εἰρήνης, τὸ φρούριον τοῦ πατρός μου, καὶ κατα-
πράσιναι προσφιλεῖς κοιλάδες ! ὦ ναί ὅλαί αἱ
ἡλύσιαι σκηναὶ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας ! ναί
ποτὲ δὲν θὰ ἐπανέλθω πάλιν, ποτὲ μετὰ τοῦ
βαλσαμώδους στεναγμοῦ σας, ἡ ἐρώσις εἰς τὸ
καίμενον μου στήθος ; Ὁρήνησε μετ' ἐμοῦ,
φύσις ! Δὲν θὰ ἐπανέλθω πάλιν, εὐδέποτε ἡ ἐρώ-
σις εἰς τὸ φλεγόμενον μου στήθος μὲ τὸν βαλ-
σαμώδη ἀναστεναγμὸν των. Παρῆλθον ! πα-
ρῆλθον καὶ δὲν δύναται νὰ ἐπανέλθουν πάλιν !

Οὐχὶ ὀλιγώτερον παράδοξος εἶνε ὁ μοιολογός
ἐνθα ὁ Moor, μετὰ τοῦ ἐργαλείου τῆς αυτοκα-
τατροφῆς του εἰς τὰς χεῖρας του, τρομερὰν κλει-
δα, ἥτις πρόκειται νὰ κλείσῃ ὀπισθὲν του τὴν
εἰρικτὴν τῆς ζωῆς, καὶ νὰ ἀναζυγῶσῃ πρὸ αὐτοῦ
τὸ ἐνδοίτηκα τῆς αἰωνίας νυκτός, μελετᾷ ἐπὶ
τοῦ ζοφεροῦ κινίγματος τοῦ μέλλοντος προσρι-
σμοῦ του. Μοιολογεῖ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τού-
του, εἶνε ἀναριθμητὶ ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἀμ-
πλέτου καὶ τοῦ Κάτωνος καὶ ἐντεῦθεν, ἴσως ὁ-
μοῦ, ὁ χειρότερος τῶν τειυτων ἔχει περισσο-
τέρων εὐφύϊαν, ἴσως ὁ κάλλιστος τούτων, ἔχει
ὀλιγώτερον φρίκην ἢ ὁ παρών καὶ αὐτὸς ὁ Ἄγ.
Δομένικος ἐπρεπε νὰ φρικιάσῃ εἰς τειυτὴν ἐ-

ρώτησιν καὶ τειυτὴν ἀπάντησιν, καθὼς αὐτῆ.
« Πρὸς τί, ἐὰν θὰ μὲ ἐστέλλων ἀνευ συντροφῆς
εἰς τινὰ πυριφλεγῆ καὶ καταστρεπτικὸν κύβητον
τοῦ σύμπαντος ; ὄν ἔχεις ἀποβάλλει ἐντελῶς ἐκ
τῆς ὄψεώς σου ! ὅπου τὸ μονῆρες σκότος καὶ ὁ
κατηφὴς ζῶρος ἡ ἀκίνητος καὶ σιωπηλὴ ἔρημος
ἦσαν αἱ ἐλπίδες μου αἰεῖποτε ; θὰ κατόικουν τὴν
σωτηρὰν ἀγριότητα διὰ τῆς φαντασίας μου ; θὰ
εἶχον τὴν αἰωνιότητα δι' ἀνάπαυσιν, ὅπως διε-
ρουνήτω τὴν πολυπλοκὸν εἰκόνα τοῦ παγκοσμίου
πένου !

Ἰσχύς ἀγρία, πλήρης πάθους, ἐξημμένη,
μανικὴ εἶναι ἡ χαρακτηριστικὴ ιδιότης τοῦ
Moor, ὀλόκληρος ἡ ἐν τῇ Τραγωδίᾳ ἐξελίξις
του τὸ καταδεικνύει καὶ ὁ θάνατός του ἔτι, εἶνε
μέρος τῆς ἀγρίας λαμπρότητος τῆς ζωῆς του.
Περαιτῶς τὸ αἰματώδες ἔργον τοῦ ἐγκλημά-
τος τῆς μεγαλοψυχίας καὶ τοῦ τρόμου, σκέπτε-
ται, ὅτι, δι' ἑαυτὸν, ἡ αὐτοκτονία ἤθελεν εἶ-
σθαι πέρα πολὺ εὐκόλος διεξόδος. Παρητήρησε
πτωχὸν τινὰ ἀνθρώπον ἐργαζόμενον παρὰ τὸ
χεῖλος τῆς ἰδοῦ, διὰ τὰ ἔνδεκα τέκνα του, με-
γάλη ἀμειβὴ προσεκηρύχθη διὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ
ληστοῦ, ὁ χρυσὸς θὰ θρέψῃ τὸν πτωχὸν ἐργά-
την καὶ τὰ τέκνα του, καὶ ὁ Moor, προχωρεῖ
νὰ δώσῃ αὐτὸν εἰς αὐτὰ. Ἐργαταλείπομεν, συ-
νηγεροῦντες ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐν τῇ εὐσπλαγχνίᾳ καὶ
τῇ ὀλίψει του, ἀποβλέποντες ὀλιγώτερον εἰς τὰ
κακουργήματα του ἢ εἰς τὸν τρομερὸν ἐξίλασμον
των.

Τὰ δευτερεύοντα πρόσωπα, καὶ περ μικρό-
τερα κατὰ τὴν ἔκτασιν καὶ τὴν ποικιλίαν διά-
φορα, εἶνε οὐχ ἥττον τῆς αὐτῆς μετὰ τοῦ ἡ-
ρωος ποιότητος. Παράδοξον μίγμα ὑπερβολῆς
καὶ ἀληθοῦς ἐράσεως. Ἐν τῇ ἀναγνώσει τοῦ
ἔργου, διὰ τὴν τύχην καὶ τοὺς χαρακτήρας ἐ-
κάστου, ἐκ περιτροπῆς ταρασσόμεθα καὶ ἐμ-
πνεόμεθα. Ἐνταῦθα ὑπάρχει ἀέναντος διαμάχη,
μεταξὺ τῆς γνώσεως καὶ τῶν αἰσθημάτων ἡμῶν
καὶ ὅμοιος, τὰ τελευταῖα ἐπὶ τοῦ ὅλου ὑπερισχύ-
ουσιν. Οἱ «Λησταί», εἶναι τραγωδία, ἥτις θὰ
εὐρίσκη ἐπὶ μακρὸν ἀναγνώστῃς νὰ ἐκπλήττη,
καὶ μὲ ὅλα τὰ σφάλματά τῆς νὰ συγκινή. Πα-
ρίσταται ἐν τῇ φαντασίᾳ ἡμῶν, ὡς ἀρχαῖος τρα-
γὸς στύλος, βραβάρου ἐποχῆς ἀνώμαλος, φαντα-
στικός, ἀχρηστος, ἀλλὰ μέγας κατὰ τὸ ὕψος
καὶ τὸν συμπαγῆ ὄγκον, τὴν κούστηράν καὶ σκυ-

θρωπὴν (μεγαλοπρεπῆ) ἐπιβλητικότητα καὶ δύναμιν αὐτοῦ· θὰ διαμείνῃ ἐπὶ μικρὸν, ὡς μοναδικὸν μνημεῖον τῆς πρωΐμου γεγαλοφυΐας καὶ τοῦ πρωΐμου μέλλοντος τοῦ συγγραφέως αὐτῶν.

Ἰωάννης Χρυστοφάκης.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΙ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΓΑΠΗ

Τῆ Διώνῃ.....

I

Πάλι καινούργιοι πειρασμοί, καινούργιοι πόθοι πάλι κτίζουσα θρόνον σὰν θερῖο μεγάλο στή καρδιά μου, καὶ ἔμπρος σ' αὐτὴ τὴν ὠμορφίαν ἐξέλασα τὴν ἄλλη πού ρίμαξε τὰ νεῖατά μου, ξεχνῶ τὴ συμφορά μου καὶ πλέκω μὲ τ' ἀμάραντα λουλούδια τῆς ζωῆς μου στεφάνι γιὰ τὸ ὠμορφο κεφάλι τῆς ξανθῆς μου.

Πάλι καινούργιοι βεβιασμοί! τραγούδια ἄλλα πάλι ἢ λύρα μου ἀδιάκοπα γιὰ Σένα θεὰ ψάλλῃ σὰν τῆς ξανθῆς σου ὠμορφίαν τὴν ὄψιν ἀγναντέψω δὲ ξέσω ποιόν, τὸ πλάστη μου ἢ Σένα νὰ πιστέψω! Πάλι καινούργια θνεῖρα θὰ πλέξω στὸ λιβάνι! πού κ'ἔθε ἄνθος φίλημα, παλιὰς κ'ἔθε πετράδι!

II

Νὰ σμίξουν θέλουν μὲ ὁρμὴ στοῦ οὐρανοῦ τὰ πλάτια τ' ἀστέρια, ἔχουν νὰ εἰποῦν πολλὰ τὸ ἓνα στ' ἄλλο σὰν σμίξουσε, χωρὶς λαλιὰ χροσταίνουσε τὰ μάτια καὶ φεύγουσε καὶ πέρνουσε τὸ δρόμο τὸ μεγάλο στὴν γαλανὴ τὴν ἔρημο μονάχα νὰ εἰποῦνε τί πάσχουσε, γιατί πονοῦν, τί ἔχουν καὶ θρηνοῦνε!

Τὸ φῶς τους βλέπουμε θαμπό, δὲν ἀκτινοβολᾶνε, καὶ στὴ αὐράνια ἑορτὴ πού ἢ τρανὴ παρθένα ἠγορτάζει κ'ἔθε μιὰ νυχτιὰ, αὐτὰ θλιμμένα πάντες καὶ σέρνουσε ὄνειρατα νεκρὰ ἢ λαθωμένα! Πόθου κρυφοῦ συντριμμάτα, μὴ κλαῖτε μὴ θρηνοῦτε δὲν ὠφελεῖ, σὰν σ'ἔθε μιτσεῖ αὐτὴ πού ἀγαπάτε!

III

Πόθοι κρυφοί, πού δὲ τολμᾶς ποτὲ νὰ φανερώθης! σμίξεις πολλὰ γιὰ νὰ τῆς πῆς σὲ στικκαστοῦ τὰ μάτια, καὶ ἔτσι φεύγεις μικρὰ φεύγεις γιὰ νὰ γλυτώθης; στοῦ θρήνου τὰ ὀλόμυρα καὶ φοβερὰ πικλῆτα. γυρνᾶς ἐκεῖ πνέριμος καὶ κ'ἔθε ἓνας τόνος τῆς ὀρφανῆς κιθάρας σου, κ' ἓνας κρυφὸς σου πόνος.

Σὲ ἀγαπῶ, τί ὠφελεῖ στὴ μαύρη καταιγίδα τοῦ πόνου μου δὲν ἔρχεται ἐντὸ δειλὴ παρθένα τὸ μουνχὸ τὸ πῖθο μου, τὴ μόνη μου ἐλπίδα στὰ στήθεα μου τὰ νεκρὰ τὰ νεῖάθω σακκιμμένα! Δὲν ὠφελεῖ! γεννήθηκες γιὰ ἀλλοινοῦ ἀγάλη κ' ἢ λύρα μου σὰν θνεῖρα νεκρὸ θεὰ σὲ ψάλλῃ. 1902.

Κωνστ. Μισανλίδης.

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΝ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

—o—

Ἄν καὶ περῆθην ἀριετὸν χρονικὸν διάστημα οὐδέποτε θέλω λησμονήσῃ ἀξιοσημείωτον γεγονός τῆς ζωῆς μου ἀπῆλάν μοι ἀνεξίτηλον ἐντυπωσιν. Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην κατειχόμην ὑπὸ νοσηρᾶς καὶ νευρικῆς καταστάσεως ὁ νοῦς κατεβασανίζετο ἐν χιλίων φαντασμαγριῶν καὶ μυριῶν σκέψεων ἀκατονομάστων! τί ἐγίετο ἐν ἐμοὶ καὶ ἐγὼ ἀγνοῶ, ἢ τεταραχμῆνη φαντασία μου ἐνεκεν τοῦ συναπτομένου ἀγῶνος ἰέλουσα ν' ἀνατνεύτῃ εἰς ἀτμόσφαιραν ἰδεῶν μὲ κνεβιθαζεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς αἰθέρας διὰ νὰ μὲ σιψη κατόπιν εἰς τὸ κενὸν ἀρῆνουσά με πλέον ἐξηντλημένη ἢ πρότερον!

Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ περὶ τὴν δειλὴν μὲ εὐρεν ἢ εἰσελθούσα φίλη μου τῆς ὑποίας ἢ ρωνὴ μὲ ἀφύπνισε:

—Ἐ! φιλάτῃ τί γίνεσαι, μοῦ λέγει, πάλιν τὰ αὐτά; εἰς αὐτὰ αἰωνίως; Ὁκὴ πλανᾶσαι; Ἄφες τα σὲ παρακαλῶ. Ἦλθα νὰ σὲ πάρω ἀύπαγωμεν κάπου πού θὰ διασκεδάσωμεν ἀρετὰ καλὰ.

—Ἐ! βεβύνομαι... σὺ δὲν ξεύρεις τὸ πό-

σον ἀποστρέφουαι τὸν κόσμον ὁ ὅποιος μᾶλλον πικρίαν ἢ εὐχαρίστησιν παρέχει! Ἐ! φιλάτῃ δὲν εὐχαριστοῦμαι ποῦθεν, μοῦ εἶνε γλυκύτερᾴ ἢ μόνωσις, ἄφε. με.

—Τὸ τί θὰ μοῦ ἔλεγες τὸ ἤξευρα ἀλλὰ ἐγὼ τὸ θέλω, τὸ ἀπαίτω νὰ ἔλθῃς μαζὴ μου, ἀποφεθὰ εὐχαριστήθῃς, σοὶ τὸ ὑπόσχομαι, ὅα ἰδῆς κ'ἔτι τί νέον κ'ἔτι τι καινοφανές ἀναλογον, μὲ τὰς ἰδέας σου, ἐλθέ ἐλθέ γρήγορα ἐπειδὴ το ὄχημα μᾶς περιμένει. Καὶ ἀνεῖ ἐτέρως ἐντιστάσεως μοῦ ἔριψε τὸ ἐπικνωροριον ἐπὶ τῶν ὄρων μου καὶ καλυπτραν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου καὶ σείρουσά με ἐκ τοῦ βραχίονος δ' αἰσθητικῆς κινήσεως μὲ κατεβιθασε τὴν κλιμακίαν ὠθοῦσά με ἐντὸς τῆς ἀμάξης, μὲ τόσον καταπληκτικὴν ταχύτητα ὥστε δὲν ἐννῆσα κ'ἔν πῶς εὐρέθην ἐντὸς ἀμάξης ἐρημητικῶς κεκλεισμένης.

Τὸ ταξιδιον μας ὑπῆλξε μελαγχολικώτατον ἢ δὲ φίλη μου βλεπούσά με κατηρῆ καὶ ρεμβῶδη εἰσὶγα καὶ αὐτὴ σεβουμένη τὴν μελαγχολίαν μου ἰκετὸς γρόνος διέερευσε καὶ ἢ ἀμάξα ἐπροχώρει, ἐπροχώρει εἰς ἀνορέειν καὶ μᾶλλον μετὰ κόπου ἀναβαίνουσα, τέλος ἐσταθῆ ὁ δὲ ἴνιστος ἀνοίγων τὴν θυρίδα τῆς ἀμάξης ἔτατο πρὸ αὐτῆ. Κατήλθουμεν ἢ δὲ συνοδος μου δεκνύουσα μοὶ εἶπεν:

— Ἰδοὺ ἐφθάσαμεν.

Τῷ ὄντι μεγαλοπρεπὲς καλλιμάρμαρον μέλαρον ὑψῆστο ἐπιβλητικὸν καὶ ἀπαστραπτόν πρὸ ἡμῶν. Ἡ ἀρχαία τεκτονικὴ μεθ' ἢς ἦτο κατεσκευασμένον μᾶς ποροῦνίζε νεῦν ἰδιόρρυθμον τέχνην τὰ δὲ ἀνάγλυφα καὶ διάφορα ἀγάλματα παρίστανον σκηνὰς τῶν παναρχαίων χρόνων καὶ τὰς αὐτῶν θεότητας. Ἡ θύρα ἀνοίχθη αὐτομάτως.

Ἡ δὲ συνοδος μου λαμβάνουσά με ἐκ τῆς χειρὸς μὲ ὤθησε πρὸς τὰ ἔμπρος, εἰσήλθουμεν καὶ λευκομάρμαρος εὐρύτατῃ κλιμαξί εὐρέθην ἐνώπιόν μας τὴν ὁποίαν ὡς ἐκ μαγεΐας ἀνήλωμεν, ἀλλὰ τότε Θεὸς μου νοῦς ἀνθρωπίνους δύναται νὰ τὸ φαντασθῇ ἢ ἄλλαμος δύναται νὰ τὸ περιγράψῃ; ἀδύνατον! Πού ἦμην ἐν τῇ γῆ ἀκόμη ἢ εἶχον ἀναβῆ εἰς τὰς οὐρανοὺς μονας, ἐν ὥρα κρίσεως; Ἡ γνῶσις! φόβος ἀκούσιως μὲ κατέλαθε καὶ ἔκλεισα τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλὰ διὰ νὰ τοὺς ἀνοίξω καὶ εὐρεθῶ ἐν μέσῳ ἀκτινοβόλου φωτὸς ἐν μέσῳ ἐκκοσμητικῶ ὁμορφου. Ἐκ τοῦ θάμβους

τούτου ὁ νοῦς μου ἐσκοτίσθη καὶ παρ' ὀλίγον ἔχανα τὰς αἰσθήσεις μου, μοῦ ἐφάνη δεῖ πλεον τὸ ἐγὼ μου ἀπωλέσθη. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς συναλθούσα ἐκ τῆς ταραχῆς μου διέκρινα δεῖ εὐρισκόμην εἰς ἀπέραντον διατεθειμένῃν ὡς ἀμυθηκτρον αἰθουσαν τὴν ὁποίαν διέσχίζε εὐότατος διάδρομος εἰς δύο μέρη, δεξιόθεν ἐκοσμεῖτο ὑπὸ μεγαλοπρεπῶν ὠσάϊων μαγευτικῶν θρόνων τῶν ὁποίων ἢ στιλπνότης τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἀπῆστραπτον καθὼς καὶ ἢ λευκότης τῶν ἀλαβαστρίνων θρόνων ἐθάμβουον τὴν θρασιν, ἐν αὐτοῖς δὲ ἐκάθηντο Θεοὶ ἐξαισίας καλλονῆς φέσουσαι εἰς τὴν κεφαλὴν αἱ μὲν φωτοστεφάνους σκορπίζοντας γύρω τῶν ἀντανύγας φωτὸς αἱ δὲ ἐστῆμενα διὰ δάφνης καὶ μύρτου ἐλαμπρούσας μεθυστικὴν εὐωδίαν.

Ἀριστερόθεν ὅμως οὐαὶ! αἱ τριχαι τῆς κεφαλῆς ἀνορθοῦνται εἰς τὸ φρικαλέον θεάμα, ἐκοσμεῖτο ὑπὸ κατμελάνων αἰμιθαρῶν ἀποτροπαίων θρόνων ἐκαθηντο ἐν αὐτοῖς διαφύων ἐλθῶν ἐρπετὰ μὲ κεραλὰς ἀνθρωπίνους καὶ μὲ πτέρυγας δαίμονος καὶ στόματα χαινόντα, καὶ εἰς τὰ δύο ὅμως διαμερίσματα περιεφέροντο ἄνθρωποι κάθε ἡλικίας καὶ τάξεως ἄνδρες γυναῖκες ἔφηβοι, ῥάκη καὶ πλοῦττις ἀνάμικτοι, δαισιμονιώδεις πάταγος ἐγίνετο ἐξ αὐτῶν, ἐγέλον ἐκἀγγαζον ἐθρήνου γοερῶς πέμποντες ὀξεΐας κραυγὰς. ἦτο πανδαιμόνιον!

(Ἐπεταὶ συνέχεια.)

A. K....

ΓΕΛΩΤΕΣ

- Μεταξὺ συζύγων
- Μοῦ κατέστηρες τὴν ζωὴν ἀνυπόφορον.
- Ε! πήγαινε στὴ μητέρα σου νὰ ξεκαθῆς τὴν χαρὰ.
- Μὰ ξέρεις πολὺ καλὰ, πῶς εἶνε πεθαμένη.
- Ἀκόμη καλλίτερα! ... (Ἄδωνις)
- Μεταξὺ φιλενάδων
- Τί ἔχει ἢ Ἐλενίτσα καὶ εἶνε τόσον μελαγχολικὴ δὲν τὴν βλέπει κανεὶς τώρα οὔτε νὰ χιμογελά.
- Ἐβγάλε δὴ μ'προστικὴ δόντιζ!

ΣΦΙΓΞ ΚΑΙ ΟΙΔΗΜΟΔΟΣ

Ἡ λύσις τοῦ αἰνίγματος εἶναι :

Γράμμα-ριον — Γραμμάριον.

Ἄρθρον ἀπῆλθην οἱ ἐξῆς : Δροσολούτος ἀυγή,

Ξ. Κρήτην, τὸ Κοινοῦπέ, Ζέρουρα.

Βραδείεται ἢ Ξ. Κρήτην.

Προτεινόμενα

ΑΙΝΙΓΜΑ Πόλις πόλις στή Ρωσσία
ἄν τὸν τράχηλό της χάτη
παρεθῆς θεῖα παράτη
μέτω εἰς τὰ μακροεῖα ;

Εἰς τὸν λόγον δοθῆταί τὸ μουτικὸν τεμάχιον ἢ
«Κρήτην.»

ΜΙΚΡΟΜΥΝΗΜΑΤΑ

Ἐπιθυμοῦν' ἀταλάζου : Ἡ ἄτρωτος καρδία με
τῆ Μυστωπίδα, Μελεξεδέικα (διὰ β' φορὰν) ἢ Λεικὴ
ἀνεμώνη με τὴν Ὀρρ. Καρδίαν ὁ Ζεὺς με τὴν Δ.
παρήγγου, Φυλλίδα, Φ. Κρήτην, Γλ. Ἰθη. ἢ, Β.
τῆς Αἰθῆς καὶ Ὀλ. ὁ π. κλονίη ἢ Ἀρροδίτη με
τὸν Γαλ. ὄρμον, Δία, φιλήμοισα. Εὐρ. εὐτυχίαν, Φ.
Κρήτην, Φυλλίδα, Κατ. Ξανθομάλλαν, Παρ. ἀκτι-
να ἢ Εὐρ. εὐτυχία με τὴν Παλ. καρδίαν, Τρέμ.
Σελήνην, Χρυσολίδα Β.τῆς Αἰθῆς, Ἐλ. Νουαρχίδα,
Ὀρρ. καρδίαν, Ξ. μαίρινα, Νουαρχία, Μελεξεδέικα
ὁ Φιλήμων με τὴν Λευκ. ἀνεμώνη, ἄτρωτ. καρδίαν,
Κατ. Ξανθομάλλαν, Ἄρη, Ν. τῆς Κούλουρας, Θερ.
Φυλλίδος, Δαρσιον, Ἰθῆνη, Μυστωπίδα ἢ Ἑλλ. Ποι-
ήτρια με τὸν Σαλατιῆρον, Ἄπογ. Ἐρατην, Ἐλ-
ἐρατην, Ἐρμῆ, Α. Κίτην, Κοιτη. μετ' Καρδίαν,
καὶ Καρδιοθήραν Ἡ παλ. καρδία με τὴν Ξ. Κρήτη-
να, Ε. Νουαρχίδα Ε. Ποιήτρια, Β. Αἰθῆς, καὶ Παρ.
ἀκτινα.

— Πρακκλωθμεν τοὺς καθυστεροῦντας μικρομυνη-
ματα ὅπως ἀποστείλωται ταῦτα διότι ἄλλως θὰ ἀπο-
κλεισθῶμεν αὐτοὺς τῶν μινυνημάτων.

— Πρῶτον τοῦ λοιποῦ νάνταλλάσω μικρομυνηματα
Fra Diavolo.

Αχρεῖον. Ὁ μὲν ἀριθμὸς 61 ἔλαχεν εἰς τὴν Θερ.
Φυλλίδος, ὁ δὲ 78 δὲν παρούσιάζθη.

ΔΕΥΚΑ ΜΙΚΡΟΜΥΝΗΜΑΤΑ

Ἡ ἄτρωτ. καρδία με τὴν Παλ. καρδίαν ὁ Ἑλλήν
με τὴν Θερ. Φυλλίδος ἢ Λευκὴ ἀνεμώνη με τὴν Με-
λεξεδέικαν ἢ Ἑλλ. Ποιήτρια με τὸν Δ. τοῦ ἀπέρου,
Ἰατρὸν τῶν Συδρομητῶν καὶ Τοτόν ὁ Φριζος με τὴν

Ἄτρωτ. καρδίαν, Παλ. καρδίαν, Miss Nen I, Φυλλίδα
καὶ Παρήν, Ἀκτινα ἢ παλ. καρδία με τὴν Νουα-
ρχίαν Παργ. Σοφίαν, Ἀρροδίτην Ἄλ. εὐχαρμένη

Ἀνέλασης τῆς α'. ἐξαμυν'ας, πα-
ρακαλοῦνται οἱ ἐξάμ. συνδρομητ. ὅ-
πως ἀνανεώσωσι τὴν συνδρομὴν των
ἐπίσης δὲ καὶ οἱ καθυστεροῦντες τὰς
συνδρομὰς των, ὅπως τὰς ἀποστ. εἰ-
λωσιν.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

Α. Ζουνοδάκη. Ρέθυμιον. Αἰτηθέντα μικρομ. ἐστά-
λησαν. Β. θαιώτατε λήψιν. — Α. Κνωθιάκη. Χανία.
Ἐστάλησαν 20 μικρομ. Ἐλάβετε ; Τάποσταλέντα
τρία μικρομ. ἐλήφθησαν. — Ν. Δεσύλλαν. Κέρκυραν.
Παραγγεῖλια σας ἐστάλη. — Δ. Κόκκινον. Ἀταλάζιτην.
Συνδρομὴ σας ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν.

ΔΙΑΦΩΡΑ

— Εὐγενῶς ἀνέλαθε τῆς ἐν Χανίαις ἀλιπροσω-
πίαν τῆς «Φυλλίδος» ὁ κ. Ἀνδρ. Κνωθιάκης φοιτητῆς
τῶν μαθηματικῶν, ἐν Σύρῳ ὁ κ. Βρασίδης Τόπικας
τελειόσοιτος τῆς Νομικῆς καὶ ἐν Ἀγίῳ ὁ κ. Νικόλαος
Ἀρβανίτης φοιτητῆς τῆς Νομικῆς. Οἱ συνδρομηταί
τῆς «Φυλλίδος» ἐν ταῖς ἄνω πόλεσι δύνανται ν' ἀπευ-
θύνωνται πρὸς τοὺς Ἀλιπροσώπους, ὡς ἐκὼ ἀπηρθύ-
νοντο εἰς τὰ γραφεῖα τῆς διευθύνσεως.

ἘΚΔΟΣΕΙΣ

«Φύσις» Ἐξεδόθη τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ
νέου ἔτους με ὄλωρ νέας καὶ πάλιν ἀνακαινίσεις καὶ
ἐκλεκτοτέρων ὕλην. Τὸ περιοδικὸν τοῦτο ποιεῖ ὁσήμε-
ροι νέας προσόδους καὶ κατακτᾷ ἔδαφος, καθιστάμενον
μοναδικὸν ἐντρυφήμα διὰ πάντων οἰκογένειαν. Περιέ-
χει δὲ ἐπιστημονικὰ, φιλολογικὰ ἄρθρα, σύγγρα-
νον ποίητιν, καὶ ὅτι ἄλλο συντείνει εἰς τὴν πρόδοσιν
καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ ἀνθρώπου, πάντα ταῦτα σενοθευ-
μενὰ ἐκείτοτε ὑπὸ λαμπρῶν καλλιτεχνικῶν εἰκόνων.

Ἐκδίδεται κατὰ δεκαπενθήμερον εἰς εἰκοσαεπίδων
τευχῶν. Ἡ δὲ συνδρομὴ 16 δρ. ἐτησίως.

Πᾶσα οἴτησις πρὸς ἐγγραφήν ἀπευθυντέα πρὸς τὸν
διευθυντὴν αὐτοῦ : Φρ. Πριόντζην. Λυκαύργου 11 Ἀ-
θήνας.